

NÄKIJÄ

Osa 3

Iina Korpivaara

Iina Korpivaara

NÄKIJÄ

Osa 3

© 2017 **Iina Korpivaara**

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-433-2

Tuuli hyräili hiljaa ja puhalsi lämmintä yöilmaa sisälle avoimesta ikkunasta. Verhot lepattivat ilmapirrassa ja loivat lattiaan ja seiniin väreileviä varjoja. Istuin paikalleni jähmettyneenä ja yritin koota ajatuksiani. Ainoa asia joka vakuutti minut siitä, että aika yhä kulki eteenpäin, oli antiikkikellon raskas tikitys. Hetken mietin, oliko tämä kaikki vain unta.

Poikaystäväni, River, oli jättänyt minut useita viikkoja sitten perheensä vuoksi. Pahan perheen. Meidän piti yhdessä jatkaa elämäämme Kolibreina, mutta hän valitsikin Haukat. Olin jo niellyt pettymykseni ja antanut hänen painua mielessäni taka-alalle. Olin hyväksynyt sen, että olin menettänyt hänet. Olin hyväksynyt sen, että hän on paha. Nyt hän oli kuitenkin ilmestynyt makuuhuoneeseeni keskellä yötä ja ilmoittanut palanneensa takaisin.

Kaikki tuntui epätodelliselta ja ajatukseni kolahtelivat toisiinsa pääni sisällä. Toisaalta olin äärettömän vihainen hänelle, ehkä pelokaskin, mutta toisaalta tunsin suurta riemua ja onnea siitä, että näin hänet jälleen.

Vatsassani muljahti, joten painoin pään polviini ja hieroin ohimoita käsilläni, jotta en menettäisi tajuntaani.

River polvistui eteeni lattialle ja silitti varovasti käsivarttani.

"Oletko sinä kunnossa?" Hän empi hetken, kun en vastannut mitään. "Marisa?"

"En." Nostin katseeni ja lukitsin sen hänen harmaisiin silmiinsä. "Miten sinä kehtaat?"

Olin päättänyt valita suuttumuksen helpotuksen sijaan. Enhän minä voinut sokeasti luottaa ihmiseen, joka varoittamatta jätti minut, ja vielä pahempaa, valitsi Haukat.

River peruutti hämmentyneenä pois polviensa päältä ja istuutui hieman kauemmas, nojaten selkäänsä sänkyyni. Hän istui asennossa, joka kieli hänen olevan varuillaan, valmiina ponkaisemaan ylös.

”Miten sinä kehtaat ilmestyä tänne ja kääntää minun elämäni ympäri?” Nousin seisomaan näyttääkseni uhkaavammalta hänen yläpuolelleen. Todellisuudessa River olisi lattialla istuessaankin voinut murskata minut kahdella sormella, sillä hänen voimansa oli vahvuus. Hän pystyi repimään puita maasta juurineen ja nostamaan auton päänsä päälle yhdellä kädellä, mutta juuri nyt en pelännyt häntä. Olin raivon sokaisema, ja sain rohkeutta pienestä äänestä takaraivossani, joka kertoi minulle, ettei River ikinä satuttaisi minua. *No, ei ainakaan fyysisesti*, ajattelin.

”Marisa, sinun täytyy ymmärtää...”

”Minun ei tarvitse ymmärtää yhtään mitään!”, keskeytin hänet ja puristin käteni nyrkkiin. Osoitin ovea ja huusin niin lujaa kuin kykenin: ”Lähde! Mene pois! Äläkä tule takaisin!”

River nousi ylös, ja peräännyin muutaman askelen taaksepäin, ettei hän ylettäisi koskettamaan minua. Hän astui lähemmäs, mutta pysähtyi huomatessaan ilmeeni.

”Anna minulle muutama minuutti, ole kiltti.” Jokin Riverin ilmeessä sai minut muistamaan, miten onnellinen olin hänen kanssaan ollut. Kiedoin käsivarteni ympärilleni ja epäroin hetken, mutta päädyin kuitenkin nyökkäämään. River viittoi minua istuutumaan, mutta pudistin päätäni ja pysyin aloillani.

”Saat tasan kaksi minuuttia. Puhu.”

”Sinä et osaa edes kuvitella, miten paljon minua sattui jättää sinut. Valintatilaisuuden alkaessa minä vielä luulin valitsevani Kolibrit, mutta sitten näin sisareni yleisössä ja tajusin, että ensimmäistä kertaa elämässäni minulla oli perhe. Ihan oikea perhe, samaa verta ja lihaa. En tiennyt, miten voisin kääntää selkäni sille. Kaipa jokainen orpolapsi toivoo, että hänen perheensä ilmestyisikin jostain. Katsoin Kiaa ja näin hänen kasvoissaan omani. Samat piirteet, omaa perhettäni.”

River huokaisi ja vilkaisi hermostuneena kelloa.

”Elämä Haukkojen kanssa oli kuitenkin... Pahaa.”

Tuhahdin, ja hän vilkaisi minua nopeasti hymyillen.

"Niin, olisihan se pitänyt arvata", hän jatkoi. "He ovat pahoja. Siis todella pahoja. Kia halusi lähentyä kanssani lähtemällä metsästämään. Enkä nyt tarkoita eläinten metsästämistä."

Inhon ja pelon täytyi kuvastua kasvoiltani, sillä hän nosti nopeasti kätensä ja pudisteli päätään. "Ei, minä en tappanut ketään. Sinun täytyy uskoa minua! Minä en pystynyt siihen. Kia suuttui minulle, huusi, etten ole hänen veljensä. Seuraavana päivänä hän taas halusi olla siskoni. Haukat eivät tule toimeen kenenkään kanssa, eivät edes keskenään. Siellä ei voinut edes syödä ilman, että joku sai tappelun aikaiseksi ja räjäytti kaikki ruokapöydät."

Hän istuutui sänkyni reunalle ja näpräsi kynsiään. "Eilen Lexar, Kian poikaystävä, toi Haukkojen Kotiin ihmisen, nuoren naisen, koska halusi nähdä kuinka paljon tavallinen ihminen kestäisi kipua." Hän pudisteli päätään ja irvisti jollekin muistolle, jota minä en halunnut edes kuvitella. "Minä tainnutin Lexarin voimallani ja pelastin naisen. En tiedä, tajusiko Lexar että se olin minä. Joka tapauksessa, sillä hetkellä tiesin varmaksi, etten kuulu sinne. En ole Haukka."

Hän nosti katseensa minuun. "Olen Kolibri. Kuulun tänne, sinun luoksesi."

"En usko..." Rykäisin, kun ääneni särkyi, ja yritin uudelleen. "En usko, että voit noin vaan palata takaisin. Sinä teit valinnan."

"Rekia on viisas mies." River tarkoitti Kolibrien eräänlaista johtajaa. "Hän on anteeksiantavainen, ymmärtäväinen. Luulen, että jos puhumme hänelle, hän antaisi minulle uuden mahdollisuuden."

"Jos sinä todella haluat tulla takaisin ja olla hyvä, lupaan auttaa sinua vakuuttamaan Rekian. Mutta minä luotan häneen ja jos hän ei luota sinuun, minäkään en luota."

River nyökkäsi ja näytti helpottuneelta. Hän hymyili minulle, mutta en vastannut hymyyn.

"Tämä ei tarkoita sitä, että palaisimme yhteen. Olen siirtynyt eteenpäin." En katsonut häneen, kun poimin yövaatteet käsivarrelleni ja astelin kylpyhuoneeseen. Kävin suihkussa ja seisoin juoksevan veden alla tarpeettoman kauan kiduttaakseni Riveriä, jonka tiesin odottavan

oven ulkopuolella. Pesin hampaani, puin ylleni yöpaidan ja sortsit, ja nostin märät hiukseni nutturalle pääni päälle. Lopulta raotin ovea ja kurkistin huoneeseeni.

Riveriä ei näkynyt missään. Tunsin jälleen raivoa. Miten hän keh-
tasi...

"Hei." Säpsähdin huomattessani, että River istui ikkunasyvennykses-
sä siten, etten nähnyt häntä kylpyhuoneen ovelta.

"Ai, olet vielä täällä", totesin tylästi, vaikka olinkin helpottunut.

"Niin. Minulla ei ole enää huonetta täällä. Voisinkohan?" hän osoitti
mattoa ja kohautti olkiaan.

Ajatus siitä, että nukkuisin hänen kanssaan samassa huoneessa,
tuntui pelottavalta. En kuitenkaan ollut paha ihminen ja tunsin sääliä
häntä kohtaan, joten nyökkäsin.

"Ei sinun tarvitse matolla nukkua. On minulla patjakin." Kyykistyin
sänkyni viereen ja vedin sen alta taitellun patjan, ja heitin sen matolle.
Ojensin Riverille myös ylimääräisen viltin sänkyni päädystä sekä soh-
vatyynyn nojatuolista.

"Kiitos, Marisa." River piteli tyynyä ja vilttiä toisessa kädessään, ja
ojensi toisen varovasti minua kohti. Hän hymyili, kun ihomme kos-
kettivat toisiaan, enkä kavahtanutkaan kauemmas. Yritin yhä esittää
kovanaamaa, mutta hymy pakottautui kasvoilleni.

"Ole hyvä." Haukottelin ja kaivauduin sänkyyn paksun peiton alle.
"En edes muista, koska olisin viimeksi nukkunut. Hyvää yötä."

"Hyvää yötä."

"River?"

"Niin?"

"Ethän katoa yön aikana?"

"En katoa. Minä lupaan. Olen täällä, kun herää. Nuku hyvin, Marisa."
Sekunnin päästä olin jo unessa.

Heräsin aikaisin aamulla selittämättömään onnen tunteeseen. Aurinko paistoi sisään ikkunoista ja syleili huonetta kirkkaudellaan ja lämmöllään. Nousin istumaan ja avasin jo osittain purkautuneen nutturani. Yön aikana muotoutuneet kiharat putosivat yhä kosteina hartioilleni. Nojauduin makaamaan vatsalleni jalat tyynyllä ja kurkistin sängynpäädyn reunan ylitse lattialle. River nukkui kyljellään ja tuhisi hiljaa unissaan. Viltti oli valahtanut hänen päältään ja lojui nyt myyttynä hänen jalkojensa vieressä. Hänen lyhyet vaaleat hiuksensa sojottivat kaikkiin ilmansuuntiin ja kaipasivat kipeästi suihkua ja kampaa. Hän näytti siltä, kuin olisi ollut pakosalla kauemminkin kuin yhden päivän.

Makasin siinä katselemassa Riverin unta yli tunnin, ennen kuin hän lopulta hätkähti hereille. Hänen silmänsä rävähtivät auki ja pyörivät suunnasta toiseen pelokkaina. Hän ei unen jäljiltä muistanut, missä oli. En sanonut mitään, ettei hän säikähtäisi, mutta hymyilin itsekseni huomattessani, miten avuton hän juuri sillä hetkellä oli.

River käänsi päätään ja kiepsahti selälleen. Hänen ilmeensä oli levollisempi ja hän katsoi minua hymyillen.

"Hei", hän sanoi käheästi ja hieraisi silmiään. "Kauanko oikein olet tuijottanut minua?"

"Riittävästi."

"No hyvä, sitten voitkin lopettaa." Hän ojensi kätensä, painoi kämmensä keskelle kasvojani ja työnsi minua hellästi pois päin. Minä nauroin nenäni litistytessä hänen kätensä alla ja peruutin istumaan sängylle.

"Hyvä on, hyvä on!" Nauroin edelleen ja seurasin, miten hän kampeksi itsensä istuma-asentoon. Hän hieroi alaselkäänsä ja irvisti.

"Ei mitenkään erityisen mukava tämä sinun patjasi."

"On se kaiketi silti parempi, kuin matto."

"Kaiketi."

"Minulla on nälkä. Onko sinulla? Mennäänkö aamupalalle?"

"Marisa, en minä voi vain ilmestyä ruokasaliin." Riverin äänensävy oli vakavoitunut. "Meidän täytyy ensin puhua Rekialle."

"Hmm." Nousin ylös ja kaivoin lipaston laatikosta nilkkoihin asti ulottuvan vaaleanharmaan kesämekon. "En halua kuolla nälkään, joten menen aamiaiselle ja tuon sinulle jotakin."

Sujahdin kylpyhuoneeseen, vaihdoin mekon ylleni ja sipaisin ripsiini ripsiväriä, ja palasin sitten takaisin huoneeseeni. Työnsin jalkani valkoisiin ballerina-kenkiin ja haroin kosteita hiuksiani sormillani.

"Pysy täällä, jooko?"

River istui edelleen patjalla ja nyökkäsi väsyneesti.

"Ja käy suihkussa."

Ehdin juuri ja juuri sujahtaa ovesta ulos, kun Riverin tyynty muksahti sitä vasten. Nauroin taas ääneen, kun vedin oven kiinni asti ja katseilin käytävällä molempiin suuntiin. Pelkäsin, että joku oli huomannut minun piilottelevan Riveriä huoneessani, mutta missään ei näkynyt ketään.

Painoin käteni seinää vasten ja sanoin: "Ruokasali." Hetkessä pitkä käytävä oli muuttunut suureksi, mahonginruskeaksi ruokasaliksi. Linjastolla ei ollut jonoa, ja koko ruokasalissa istui vain muutama ihminen. Salin keskimmaisessa pöydässä näin istuvan punatukkaisen tytön, joka kuori parhaillaan mandariinia, ja kuunteli häntä vastapäätä istuvan tummatukkaisen pojan puhetta. Amena ja Kahar, parhaat ystäväni. Punainen tukka heilahti ja vihreyttään säihkyvät silmät kääntyivät minua kohti, kun Amena huudahti: "Marisa!" Hän vilkutti minulle iloisesti ja viittoi tulemaan luokseen. Myös Kahar kääntyi katsomaan minua ja hymyili vinosti.

"Hei muru, otatko sinä jotain?" Linjaston takana seisova pyylevä musta nainen hymyili minulle leveästi, kun hätkähdin ja nostin tarjotimen linjaston puupinnalle.

"Huomenta, Andie. Voisin ottaa sämpylän, kiitos."

River on palannut ja haluaa liittyä takaisin Kolibrien joukkoon. Miksi? Onko kyseessä Haukkojen juoni vai voiko Marisa todella luottaa häneen?

Jotta paluu olisi mahdollinen, tulee Riverin suorittaa tehtäviä, joilla osoittaa sydämensä olevan pohjimmiltaan hyvä. Pystyykö hän siihen? Voiko hän luopua perheestään? Onko hänellä kuitenkin Haukan sielu?

Tämä on Näkijä-kirjasarjan kolmas osa.

9 789515 684332